

אור עליון

לעילוי נשמת הצדקת שרה ברכה בת שרה בן פורת ז"ל

לעילוי נשמת נפתלי בן שמעה ברזילי, שמואל משה בן אסתר טוטיאן, משה בן שרה בן-פורת, ת.נ.צ.ב.ה.

שנה שלישית | ניסן תשע"ב, גיליון מס' 28

054-848 6661 Mhbp52@etrog.net.il

כיפת ברזל או כיפת ראש?

מחסה, והרי אתמול לא התקיימו הלימודים לילדים. כך, שכולנו - הורים וילדים - שהינו באותה העת בבניין, והבתים כאן ישנים נושנים, עשויים מטט ורשת, אפילו בלי בלוקים, ולא צריך לומר שאין לנו ממדי"ם..."

שימו לב! ה"כיפת ברזל" לא עזרה להם. להיפך, היא הביאה עליהם עוד טיל. כמו כן, הטילים לא נפלו בשטחים פתוחים, אלא נפלו במקומות הכי מסוכנים. אתם כבר מתארים לעצמכם תסריט אימים של אירוע רב נפגעים, הן מהטילים עצמם והן מהתלקחות מתקן הגז. חברה להירגע! אף יהודי לא נפגע כלל ועיקר. כיצד? תחזיקו טוב בכיסא... **"בחסדי שמיים הטילים האלו לא התפוצצו!!!"**

"לאחר נפילת הטילים, הוציאו אותנו מיד מהבתים". ממשיך ר' אברהם בסיפורו המצמר, "במשך כ-6 שעות הורחקנו מהמקום, עד שבאו כוחות הביטחון, ובהירות רבה נטרלו את הטילים. רק בשעה תשע וחצי בערב, העמיסו את הטילים על משאיות, ויכולנו לחזור לבתינו".

מקום נפילת הטילים בבאר שבע (צילום: ג'קלין לוי)

את ההתרגשות אפשר לשמוע היטב בקולו של ר' אברהם, והמסקנה שלו היא חד משמעית: "ה' הראה לנו, שגם בלי כלום: בלי מקלט, וממ"ד, ובלי כיפת ברזל - ה' שומר עלינו. אנו גרים יחד דתיים וחילוניים, וכולם ללא יוצא מהכלל התרגשו מהנס, כולל קציני המשטרה שבאו לכאן. פשוט, אי אפשר שלא לראות שזה נס. לכולם יש ניצוץ יהודי, וכולם ראו שה' עושה את העבודה, והוא שומר עלינו, שהכל רק מלמעלה, ואין עוד מלבדו".

"כל בוקר אנחנו אומרים 'מודה אני לפניך... שהחזרת בי נשמתך'. עכשיו אנחנו מרגישים בצורה מוחשית שקיבלנו את החיים במתנה. ישנה כאן התחזקות עצומה, אנשים חילוניים קיבלו על עצמם קבלות, ומרגישים צורך להודות לאבא הטוב והרחמן. חלקם הגיעו למחרת הנס, ביום שני, לבית הכנסת, ובירכו ברכת הגומל בקריאת התורה".

גברת ג'קלין לוי, אישה מסורתית, גרה בסמיכות למקום נפילת הטילים, מוסיפה בשיחה לעלון "אור עליון": "השם אוהב את כל ילדיו. אני מודה לבורא עולם על הנס שנעשה, ושמחה שלא היו נפגעים בנפש... בעזרת השם אני אעשה סעודת הודיה, אשמה, ולכבוד יהיה לי, אם תבוא".

200 טילים, לא פחות, נורו במתקפה האחרונה לעבר יישובי הדרום. מ-א-ת-י-ם-טילים. ואפילו יהודי אחד לא נהרג, רק בודדים נפצעו קל. ברוך השם. אותם טילים בדיוק משגר בכל יום בשאר אסאד, נשיא סוריה, לעבר המורדים בארצו, וכל טיל הורג מאות, ואצלנו, תודה לא-ל, 200 טילים ו-0 הרוגים. היש לך נס גדול מזה? מרוב שהתרגלנו לצרות ולניסים, איננו מרגישים בנס. חובה עלינו, להודות ולהלל לה' יתברך על השמירה המעולה ששומר עלינו, "השם נפשונו בחיים ולא נתן למוט רגלינו".

ישנם אנשים לצערנו הרב, שתולים את ההצלה הגדולה בסוללות "כיפת ברזל", שיירטו בהצלחה 85% ממטח הטילים שנחתו על ישראל. אמנם, עם כל הכבוד ל"כיפת ברזל" וחייליה, ויש כבוד, כיהודים מאמינים בני מאמינים אנו יודעים ש"כיפת ברזל" וחייליה היו רק השליחים הטובים של "שומר ישראל" בהצלה. ורק משום שאנו נמצאים בגלות, ובתקופה של הסתר פנים, ואין אנו זכאים לניסים גלויים, לכן ה' עטף את הנס בצורה טבעית.

אמנם, כדי שנוכר ונדע מיהו השומר האמיתי שלנו, לשם כך דאג "שומר ישראל" לכמה ניסים גלויים. אשר לא על עצמם בלבד באו ללמד אלא על הכלל כולו. ללמדנו, שההצלה והשועה כולה באה מאיתו יתברך, מתוך אהבתו האין סופית לעם ישראל. לשם דוגמה, נביא את שאירע לדיירי רחוב מסוס (מטעמי ביטחון איננו נוקבים בשמו) בבאר שבע.

לפניכם עדותו המצמררת והמרגשת ביותר של ר' אברהם בן הרוש שיחיה, לעלון "אור עליון", אשר בוודאי ישאיר אתכם כמונו פעורי פה ונרגשים במיוחד:

"ביום ראשון (ז' אדר תשע"ב, 11/3/12 למניינם), בסביבות השעה 3 בצהריים, נורה מטח טילים לכיוון באר שבע. מערכת "כיפת ברזל" לא הצליחה לייט את אחד הטילים, ובנוסף, הטיל של כיפת ברזל עצמו לא התפוצץ באוויר. כך שנפלו ליד ביתנו 2 הטילים יחד: גם הטיל גראד שנורה מעזה, וגם הטיל של כיפת ברזל. הטיל גראד נחת כ-25 מטר בלבד מהבניין שלנו!! והטיל השני נחת ב... סמוך למתקן הגז המרכזי של כל תושבי האיזור!!!"

"הבניין היה מלא באנשים, נשים וטף. המקלט היה סגור, וגם אם היה פתוח - לא היה מספיק זמן מזהם הישמע האזעקה עד לנפילת הטיל כדי להגיע למקלט ולתפוס

אל תחטאו בילד

"כנגד ארבעה בנים דברה תורה: אחד חכם, אחד רשע, אחד תם, ואחד שאינו יודע לשאול". (מתוך הגדה של פסח).

בעל ההגדה מתאר בפנינו ארבעה סוגי בנים שונים זה מזה, הן ביחסם לדת והן בכושרם השכלי. הצד השווה שבהם, שכולם מסבים מסביב לשולחן הסדר. לצערנו, בדורנו אנו מכירים גם בן חמישי... אותו בן שאינו מופיע כלל לשולחן הסדר. מתנכר הוא למסורת אבותיו, יושב לו בחוף על הברזלים, או משוטט עם תרמילו אי שם בעולם. כיצד נוצר הבן הזה??

במרבית המקרים וכמעט בכולם, תופנה האצבע המאשימה כלפי ההורים, ששלחו את ילדיהם למוסדות חינוך חילוניים, ובמו ידיהם גרמו לילדיהם לנטוש את המסורת. הרי במוסדות החינוך החילוניים, לא זו בלבד שאין מחנכים לשמירת המסורת, ואין מלמדים שם יהדות. להיפך, שם מלמדים את ילדינו היקרים להתכחש לאמונה ולדת.

זכורני, שלימדתי ילד מבי"ס חילוני יוקרתי בירושלים, בכיתה ז', ענייני יציאת מצרים ועשרת המכות, לקראת חג הפסח. הילד אמר לי: "אתה יודע?, גם אנחנו בבית הספר, לומדים בדיוק על זה". בתמימותי שמחתי. "יופי", חשבתי לעצמי, 'גם שם לומדים קורטוב של יהדות'. לא עברו ימים מועטים, וגיליתי את האמת המרה. אותו ילד ביקשני שאעזור לו בשיעורי בית. ומה הייתה השאלה? "תן הסבר מדעי לשלוש ממכות מצרים!". הם כל כך פחדו שמא איזה ילד יתחיל להאמין בה' ובהשגחתו, אז מיד הם נתנו את הסילוף הנורא לתורה. היה כבר עדיף שלא היו נוגעים כלל בנושאי יהדות. **מועזי!**

הורה שבנו או בתו הולכים בדרך התורה, אין מאושר ממנו הן בעולם הזה והן בעולם הבא. בעולם הזה, הילד מכבד אותנו, כציווי התורה: "כבד את אביך ואת אמך". מה שנדיר למצוא בילדים שלא גדלים על ברכי התורה והמצוות. ובעולם הבא, הרי מקומו ומעמדו של האדם נקבע בין היתר על פי מעשי ילדיו.

בכל פעם שאני נזכר בשאלה ששאלני אדם מבוגר אני מצטמרר מחדש. הוא פנה אלי בשאלה כזאת: "האם אדם יכול לומר קדיש בחייו לעילוי נשמתו?", והוא הוסיף, "אני שואל, כי אני יודע שבני לא יאמרו קדיש לעילוי נשמתו...". מסכן האדם, חשב שאת המסורת הוא יעניק לבניו בבית, כפי שסברו בשנות החמישים עוד אנשים. אבל לצערנו הגדול הם התבדו, והתברר, שהשפעת החברה מהכיתה חזקה יותר מהמסורת שמלמדים בבית.

הורים חילוניים רבים רשמו את ילדיהם לבתי ספר תורניים, (ראו בעמוד 2 כתבת ערוץ 2 בעניין). ברוך ה', ישנם מוסדות תורניים רבים ברחבי הארץ, המתאימים לילדים מבתי חילוניים/מסורתיים. רבים מהם לא עשו זאת בגלל הנושא הדתי, אלא שהם ראו את האלימות, ושאר מרעין בישין המצויים בבתי הספר החילוניים. הרי אין צורך להאריך בתחלואי החינוך החילוני, מי שחי במדינה הזאת יודע ש"החינוך החילוני פשט את הרגל" מזמן. מאידך הם חוז, בנימוס ובדרך ארץ של חניכי החינוך התורני, והסיקו את המסקנות.

לעזרה ברישום בנכם או בתכם, למוסד תורני, צלצלו ל"מרכז חינוכי תורני" 02-5382226 בימים א,ג,ה, בין השעות 18-20 בערב, (במקרים דחופים ניתן להשאיר הודעה בתא קולי ויחזרו אליכם). מנהל המרכז מוכר לי אישית, הוא עוסק ברישום למעלה מ-30 שנה, ללא שום אינטרס אישי. לנגד עיני עומדת אך ורק טובתו האישית של ילדכם, והוא יכוון אתכם למוסד המתאים לבנכם בלבד.

כמו כן אפשר להתקשר למוקד רישום ארצי של ארגון "לב האחים": 1-800-550-300.

הלכות פסח

הלכות ברכת האילנות

- א. היוצא בימי ניסן ורואה אילנות שמוציאים פרחים, מברך "ברכת האילנות" (נוסח הברכה בסידור), להודות לה' שהפריח את העצים שהיו יבשים בחורף.
- ב. מברכים פעם אחת בשנה ולא יותר, גם הנשים יברכו "ברכת האילנות". אפשר לברך בשבת, וגם בלילה לאור החשמל כשמבחין בפרחים.
- ג. **התנאים לברכה:** לפחות שני אילנות,

אילני מאכל, כאשר ישנם עדיין פרחים באילן, לראות האילנות (ולכן עיור אינו מברך).

הלכות בדיקת חמץ

- א. קודם ליל בדיקת חמץ צריכים לנקות את הבית והחצר בניקוי יסודי, שלא ישאר חמץ בפסח. יש לנקות את כיסי הבגדים, ובייחוד כיסי הילדים וילקוטי בית-הספר שלהם.
- ב. בלילה שלפני ליל הסדר (יום חמישי בלילה) בשעת צאת הכוכבים (19:30) בודקים **בבדיקה קפדנית** את החמץ לאור הנר בכל מקום שלפעמים **מכניסים שם חמץ**. לרבות המרפסות, חדר המדרגות, הגינות והמכונית.
- ג. נר אבוקה פסול לבדיקה. בשעת הצורך שאין לו נר אחר, וכן במקומות שאינו יכול לבדוק בנר, יכול לבדוק בברכה בפנס כיס או בנר חשמלי קטן שאפשר לטלטלו בכל פינות הבית.
- ד. קודם הבדיקה מברך: "על ביעור חמץ". ואסור לדבר משעת הברכה עד סיום הבדיקה.
- ה. אחר הבדיקה **מבטל את החמץ**. ישנו

חיוב להבין את נוסח הביטול הנאמר בשפה ארמית, וכך פירוש: "אני מחשיב את החמץ שלא מצאתי כדבר חסר חשיבות כמו עפר".

הלכות ביעור חמץ

- א. **אסור לאכול חמץ בערב פסח (יום שישי) אחרי השעה 10:00.**
- ב. בערב פסח (יום שישי) שורפים את החמץ הנותר, לאחר השריפה **מבטלים שוב את החמץ**. יש להבין נוסח הביטול, וכך פירוש: "אני מחשיב את החמץ -שראיתי ושלא ראיתי, ששרפתי ושלא שרפתי- כדבר חסר חשיבות כמו עפר".
- ג. **יש לסיים השריפה והביטול לא יאוחר מהשעה 11:20.**
- ד. טוב לפרוס את החמץ לפרוסות דקות לפני השריפה כדי שיישרף לגמרי כפחמים. ואם אינו עושה כן, ישפוך עליו נפט הרבה כדי שימאס מאכילת כלב.
- ה. המעוניין להשאיר חמץ בביתו, עליו למוכרו לגוי באמצעות הרבנות המקומית שעושה את המכירה כדין תורה.

ו. חמץ שעבר עליו הפסח ולא מכרו לגוי, אסור באכילה ובהנאה. ולכן אין לקנות אחרי פסח מוצר חמץ רק מבעל חנות המחזיק "תעודת מכירת חמץ" מהרבנות, המעידה שמכר את חמצו לגוי.

הלכות מצרכי מזון הכשרים לפסח

- א. אכילת אורז, אפונה, קטניות, פירות מיובשים - מנהג האשכנזים שלא לאוכלם, ומנהג הספרדים לאוכלם.
- ב. יש להיזהר לברור היטב את האורז שלא יהיה בו מין דגן. ונהגו לבדוק שלש פעמים, בתשומת לב רבה, ובשעה שאין ילדים קטנים בקרבתם.
- ג. ספרדים שנהגו להחמיר באכילת אורז וקטניות ורוצים לבטל מנהגם (מחמת סיבה של חולי וכדומה), אפשר להקל להם על ידי התרה. ומי שנהג להחמיר בגלל שהיה בבית הוריו שהחמירו, יכול לנהוג היתר לאחר נישואיו ללא התרה.

תחקיר עומק 2: תופעה, ילדים חילוניים בחינוך תורני

הם מגיעים ממשפחות חילוניות, אבל הוריהם החליטו לשלוח אותם למסגרות חינוך תורניות. את החששות החליפה שביעות רצון גבוהה מהחינוך לערכים, לצניעות ולמורשת. סיכום עיקרי הכתבה ששודרה בתחילת שנת הלימודים הנוכחית בחדשות ערוץ 2.

שהולך בבתי הספר האחרים". אשתו שמרית מוסיפה: "קודם כל, דרך ארץ קדמה לתורה, וזה העניין פה. אני מרגישה שמחנכים את הילד שלי בבית הספר הזה אחרת: ללמוד לכבד, לאהוב, לתת, לעזור. זה חלק מהלימוד". אמו של אור מדווחת בנוסף על שינוי תפיסתי שחל בילד - הוא מקבל רגישות וחוש ביקורת נכון לסובב אותו: "הוא יכול למשל ללכת ברחוב ולראות אדם שפלג גופו העליון חשוף, והוא אומר שזה לא צנוע. הוא גם כמה פעמים ביקש מאיתנו שנעשה ארוחת שישי בבית ולא אצל הסבתות, כדי שלא ניסע בשבת".

את האלימות שציון שמע עליה, אורי חווה על בשרו בביה"ס הממלכתי הרגיל שבו הוא למד. אמו הרגישה חסרת אונים מול המערכת, ולמרות שמלכתחילה לא העלתה זאת על דעתה, בחרה גם היא באלטרנטיבה הדתית ברמת אביב. "בחינוך הלא דתי, מה שעומד לנגד עיניהם הם בעיקר התוצאות והמבחנים של הילדים - המספרים. בחינוך הדתי מה שעומד לנגד עיני אנשי החינוך זה קודם כל שהם יהיו בני אדם". אורי מוסיף: "החברה שם היא יותר נעימה, יותר כיף לי שם. הלימודים יותר רציניים, פשוט עדיף לי שם".

"יש לך חשש שהילד יגדל להיות גם דתי או יחזור בתשובה?", שאלה כתבת ערוץ 2 את אמו של אורי. "לא, בכלל לא", השיבה. "אני חושבת שהוא נחשף ורואה דברים אחרים. קודם כל, שיחליט לעצמו מה יותר טוב לו. וחופש מזה, אני חושבת שזה שילד הולך ולומד יהדות, תלמוד ומשנה, וזה מעשיר אותו - זה דבר נורא יפה. אני לא למדתי את זה. אני יושבת איתו לפעמים לקראת מבחן, או שהוא מכין שיעורים, ואנחנו לומדים את זה ביחד. אני חושבת שזה עולם מקסים, שאני בתור יהודיה וחילונית, נורא הייתי רוצה להיחשף אליו".

מקור: אפרת כהן, הידברות סופשבוע - מוסף שישבת, אלול תשע"א.

"לפחות יש עוד מערכת חינוך שעדיין עובדת"

אור לומד בכיתת ב' בנים בביה"ס הממלכתי דתי "שילה" בהוד השרון. כשהגיעה העת לשלוח אותו למערכת החינוך, הוריו החילוניים חיפשו עבורו משהו אחר. כשכתבת חדשות ערוץ 2 ביקרה בביתם, אי אפשר היה לפספס את אביו של אור, ציון, כשהוא מביט בגאווה בסמל בית הספר המתנוסס על גבי חולצתו של אור עם הסיסמה: "לחנך באהבה ולגדול באמונה". "זה אומנם רק סמל, אבל הוא אומר הכל", אומר ציון. "זה בדיוק מה שזה: לחנך באהבה ולגדול באמונה", הוא מסביר, "דיברתי השבוע עם חבר שאמר לי: 'תשמע, מערכת החינוך בישראל קרסה. לפחות יש עוד מערכת חינוך אחת שעדיין עובדת. לא צריך לספר, רואים כל יום בטלוויזיה את כל מה

שלושת אחיה הגדולים של תאיר חסון, תלמידת כיתה ג', למדו בבתי ספר חילוניים. ההורים שלהם מכירים את המערכת הזו מקרוב. גם את תאיר הם רצו לשלוח לבית ספר חילוני בכיתה א'. אבל הפעם, משום מה, האופציה התורנית קרצה להם הרבה יותר. "התלבטנו מאוד", מספרת אמה של תאיר, מוניקה חסון, בכתבה מיוחדת ששודרה בחדשות ערוץ 2 אודות משפחות חילוניות שרשמו את ילדיהן לבתי ספר תורניים. "הלכתי שלוש פעמים לבית הספר הזה, ומאוד התלהבתי. ואז קניתי תלבושות וקיבלתי רגליים קרות. שלוש פעמים תרמתי את התלבושות האלה. בפורים אמרתי: 'זהו, אני רושמת אותה לבית הספר הזה'".

מאז עברו שנתיים, וההורים שלמים עם ההחלטה שלהם יותר מתמיד. "אני יכולה להראות לכם משהו שמאוד התלהבתי ממנו בבית הספר הזה: מחברות חומות", אמרה מוניקה לכתבת ערוץ 2. "זה משהו שהיום כמעט ולא קונים, היום הכל זה מותגים. אנחנו הלכנו בתחילת השנה וקנינו מחברות ממותגות, כמו שהיא אוהבת. כשגיליתי שבביה"ס מבקשים מחברות חומות בלבד - הייתי צריכה להחליף אותן. עם ההחלפה קיבלתי זיכוי של 45 ש"ח".

אבל לא רק החינוך לערכים, לצניעות ולמורשת משחקים כאן תפקיד. "מעבר לנושא הדת, הטיפול בילד או שימת הלב לילד בבית הספר הדתי היא הרבה יותר פרטנית", מוסיף אביו של תאיר. "כלומר, המעורבות של תאיר, המעורבות של המורים וגודל הכיתות, שהן קטנות יותר - דרך כל אלה, הילד מקבל מבחינתו תגמול הרבה יותר גדול עבור שעות הלימוד שבהן הוא נמצא במערכת".

אם נדמה לכם כי הסיפור של תאיר הוא מקרה יחיד במינו, בוודאי תתפלאו לגלות שזוהי תופעה חדשה הצוברת תאוצה בחברה הישראלית: יותר ויותר הורים חילוניים בוחרים להוציא את ילדיהם מבית הספר החילוני שבו הם לומדים, ולהעביר אותם לבית ספר

החייל שניצל בזכות הרב מרדכי אליהו

התחזיות הקודרות של הרופאים

באחד הביקורים שלי במקום, בני המשפחה מוזמנים לשמוע את חוות דעתו של מנהל המחלקה בעקבות סריקת MRI נוספת. יחד עם בני המשפחה, אנו שומעים מפי הרופא המומחה, כי המוח נפגע. הם אינם יודעים להעריך את מידת הפגיעה המוחית. לא יודעים לומר אם ליאור יתעורר, ואם כן מתי זה יקרה, ייתכן שזה יהיה בעוד שלושה חודשים, וייתכן שיותר. הם אינם יודעים לומר אם יהיה צמח, ואם יוכל לתפקד אפילו חלקית. האווירה קשה. המשפחה מבקשת חוות דעת שנייה. הרב פירר בתמונה. בימי המלחמה, הרב פירר הרבה לבקר בבית החולים והתעניין במצב הפצועים. חוות דעת המומחה השני, זהה לחוות הדעת שכבר שמענו. אי-אפשר לדעת ולהעריך את מידת הנזק, ומה יעלה בגורלו של ליאור.

למרות שליאור מחוסר הכרה, בני המשפחה והמבקרים מדברים אתו ומעודדים. מדי פעם עיניו דומעות. אני מספרת לו על מרן הרב אליהו זצוק"ל וצדקותו. אני מעודדת אותו ואומרת לו, שגם אם עכשיו קשה - הוא יתאושש ויבריא. כך אמר הרב, וכך בעזרת ה' יהיה. לאחר כשבועיים ליאור עובר לבית לווינסטין. אנו מרבים באמירת תהלים, בתפילות בקבר החיד"א ובקברי צדיקים. מכרים, חברים ותלמידות שלי "מעבירים זכויות" לרפואתו של ליאור.

ליאור מתעורר ומחלים

לאחר כחודש וחצי, הוא מתחיל לזכור, והרופאים מודיעים למשפחה שזו תחילת ההתעוררות. בימים הראשונים ליאור אינו יכול לדבר, אך הוא מזהה את בני המשפחה. יש תקווה, אבל עדיין לא יודעים מה העתיד צופן בחובו, ואם ליאור ישתקם.

בפעם הראשונה שאני מגיעה לאחר שהתעורר, הוא מזהה אותי בשמי ומוסיף: "את זאת שכל הזמן אמרת לי שהרב אמר שאני אבריא". ליאור מעולם לא ראה אותי קודם לכן, נראה שזיהה את קולי. המרגש ביותר היה, שהתברר שאכן שמע את דברי העידוד. בהקשר זה אני רוצה להעיר כי חברותא של בעלי, נכה צה"ל, סיפר שאחד הדברים שהשיבו אותו לחיים, היה תחנוניו של בנו הצעיר שיתעורר כי הוא זקוק לו. הוא סיפר לבעלי, שלמרות שהיה מחוסר הכרה שמע את דברי בנו.

ליאור עובר תהליך שיקומי קשה, אבל הוא נחוש להבריא. מצבו הולך ומשתפר. במסיבת יום ההולדת שנחגגה בבית לווינסטין, אמר את "נשמת כל חי". חלומה הגדול היה לצאת מבית לווינסטין. לאחר שהשתחרר, עבר כמה ניתוחים ביד, מרן הרב זצוק"ל הנחה אותנו להמשיך להתפלל עד שיחלים לגמרי.

כיום, ליאור חזר לתפקוד מלא והחלים לחלוטין. ליאור מקפיד על תפילות וברכות, ושומע שיעורים באופן קבוע. הנס הגדול הזה חזק את המשפחה מבחינה דתית, בני המשפחה שומרים שבת, והיה קידוש ה' גדול. יש ה' בקרב הארץ, ושמו הגדול מתקדש דרך הקדושים אשר בארץ. וכדברי הרמח"ל בספרו "מסילת ישרים" (פרק כו) בשם חז"ל, שהאבות והצדיקים הן הם המרכבה לשכינה, והשכינה שורה עליהם כשם שהייתה שורה במקדש ממש.

מקור: עלון "קול צופיך", פרשת תרומה תשע"ב, גיליון מס' 621.

מספרת יסכה בוכניק מירושלים: הימים ימי מלחמת לבנון השנייה. שבת, י"ח מנחם-אב תשס"ו. יומיים לפני סוף המלחמה, ליאור טיבי ולוחמים נוספים מ"גולני" שוכבים במארב. פתאום מופיע טנק שלנו ומתקדם אל עבר הלוחמים. מישור צועק "טנק...טנק...טנק...", ליאור ושלושה חברים קופצים החוצה, ומנסים לסמן לטנק לעצור. הטנק פוגע בהם, ליאור נפגע אנושות, הסמל שלו נפצע, ושני חיילים נהרגים.

רגליו של ליאור מרוסקות, היד נפגעה קשה. ליאור מגיע בהכרה לבית החולים רמב"ם. הוא מנותח במשך עשר שעות. הרופאים מודיעים למשפחה שהניתוחים עברו בהצלחה, ושלמחרת ליאור אמור להתעורר. אבל ליאור אינו מתעורר, ואינו מגיב לבדיקות המגע של הרופאים. הוא מורד בדחיפות לבדיקת MRI, ומתברר, שחומר שומני מעצם ברגל ימין נכנס לדם, ויצר תסחיף שומני שפגע במוח.

הברכה וההבטחה של הרב אליהו

יום שלישי, כ"א מנחם-אב. אנחנו מגיעים לביקור. המשפחה חסרת אונים, ומתפללים לשלומו של ליאור. האבא דני מבקש שאנסה לשאול רבנים. אני מבקשת מתלמידה שלי לשעבר, שהייתה מקורבת לרבנית אליהו תליט"א, ליצור קשר עם בית מרן הרב מרדכי אליהו זצ"ל.

מורן, אחותו של ליאור, אמורה להתחתן באותו יום. המשפחה מחליטה לערוך את החופה בבית הכנסת של בית החולים. בעשרה לעשר בלילה הפלאפון מצלצל, ומודיעים לי שהרבנית תליט"א התקשרה להודיע שהרב ערך פדיון נפש, והוא אמר שליאור יחיה ויחזור לעצמו. נרגשת אני מודיעה למשפחה את הבשורה. האבא דני שואל אם זה בטוח. אני קצת נבוכה, ומשיבה לו, שמניסיוני כל מה שהרב

אמר תמיד התממש. מעבר לזה אינני יכולה לומר דבר. סיפרתי להם, על מקרה של אישה צעירה שנפגעה אנושות בתאונת דרכים. הגוף, כולל הפנים, היו מרוסקים לחלוטין. הרופאים הודיעו למשפחה שאין סיכוי שתחיה. וגם אם תחיה, תהיה מעוותת ומשתוקת. מרן הרב זצוק"ל הבטיח לאימא שבעוד שנה תבוא על רגליה לביתו של הרב, וכך היה. המשפחה של ליאור מתרגשת לשמע הסיפור. בני המשפחה מקבלים על עצמם קבלות לרפואתו של ליאור.

החתונה מתאחרת ורק לקראת השעה עשר וחצי, נערכת החופה המרגשת. בלב לבם של הרגעים המרגשים הללו, ליאור שכב בסמוך, במחלקה לטיפול נמרץ. העיניים דומעות וכל המשתתפים עונים "אמן" מרטיט לבבות, לברכתו של הרב מסדר הקידושין, המברך את ליאור לרפואה שלמה ולחיים טובים. לאחר החופה, אני מבקשת מהזוג ומההורים ללכת לחדרו של ליאור. השעה שעת רצון ורחמים ואני מבקשת מאחותו לברך אותו, ולומר לו שהרב אליהו אמר שהוא יבריא. ההורים והזוג חוזרים למקום הסעודה בחיוך רחב ובלב מלא תקווה, ליאור פקח לראשונה את עיניו. הרופאים אמרו שזה רפלקס, אבל בני המשפחה ראו בכך אות חיים.

מתברר לי, שכבר קודם לכן, מיד לאחר בדיקת ה-MRI נסעו אורן ורועי, אחיו של ליאור, לרב דויד אבוחצירה, שאמר שליאור יבריא, יעמוד על הרגליים ואפילו ירקוד.

שלמה ארצי הסתנוור מהאור שגילה בישיבה

לפני כחודש, בבוקרו של יום שישי, בעת ביקורו בעיר, יצא שלמה ארצי לשיטוט בסמטאות העתיקות של צפת. את אוזנו תפסה תפילת ותיקין שבקעה מישיבת ההסדר צפת, הסמוכה לבית כנסת האר"י. הזמר הוותיק לא התבלבל ונכנס לישיבה. הוא מצא בתוכה את רב העיר, הרב שמואל אליהו, ואת ראש הישיבה, הרב אייל יעקובוביץ', וכ-40 מתלמידי הישיבה, דבוקים בתפילתם. לא בתפילה רגילה, אלא בתפילה מיוחדת לראש חודש אדר, שלוותה בבר מצווה לנער מהישוב אבני חפץ.

שלמה ארצי בהתוועדות
(צילום: אהרלה וסרמן, אתר 'בחדרי חרדים')

"בשעה שש וחצי בבוקר, בשעה שאנו אומרים את ההלל, נפתחה דלת בית המדרש, ויהודי התיישב מאחורי", סיפר ראש הישיבה בכתבה שפורסמה ב-ynet. "בתחילה איש לא שמ לב. אך לקראת סוף התפילה שאל אותי אחד הבחורים, האם יכול להיות שזה שלמה ארצי. זה נשמע לי קצת מוזר, אך אמרתי לו שייגש וישאל אותו. שלמה הוזמן אחר כבוד להישאר עם המתפללים להתוועדות ולשיעור, ונענה ברצון. הוא סיפר לנו שהיה במלון בצפת, קם בבוקר מוקדם, הסתובב בעיר - ורגליו נשאו אותו למקום הזה, כאילו בת קול אמרה לו להיכנס לכאן. לדבריו הוא נכנס לדקה, אבל לא היה מסוגל לצאת, ונשאר אתנו עד תשע וחצי - משך שלוש שעות".

במהלך שיעור התורה שהעביר הרב שמואל אליהו בנושא הנגינה בבית המקדש (סביב פרשת אותו שבוע, תרומה) הוא פרט מעט על גיטרה, וארצי, חבוש כיפה כמובן, הצטרף לשירים, למרות שלא הכיר אותם מלכתחילה. בהמשך ההתוועדות סיפר ארצי על חוויה הזכורה לו מסבו, שהיה אדם דתי, ובמהלך דבריו אף פרץ בבכי. **לדבריו של ארצי, אור כזה ושמחה כזו עוד לא ראה מעולם בעולמו-שלו, ושאל את התלמידים והרבנים אם הם יכולים לתת לו "קצת מזה".**

בהמשך השיעור שוחחו ארצי ותלמידי הישיבה על ענייני דיומא. ארצי התעניין כיצד מצליחים תלמידי הישיבה להתמודד עם היציאה מחוץ לכותלי בית המדרש, ובכל זאת לשמור על ההארה התורנית. הרבנים והבחורים השיבו לו שאחרי שנים בישיבה, התלמיד כל כך שקוע בתורה ובקדושה, כך שגם לאחר היציאה, הוא רואה בעיקר את הפנימיות וחיוזק הטוב שבכל דבר. ארצי מציידו סיפר, כי הוא מודאג בנוגע למצב הנוער כיום.

לעילוי נשמת
ליעד בן אסתר
נלב"ע יום כ' כסלו תש"ע ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
פליקס סטנדי בן רחל
נלב"ע ו' כסלו תשע"ב ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
אברהם מימוני ז"ל
בן ר' יצחק ורומיה ז"ל ת.נ.צ.ב.ה.

[4]